

[Statsministeren]

krævende spørgsmål, som jeg ikke tør svare på på stående fod, men jeg vil gerne undersøge dem nærmere. Det er måske temaer, som kunne være overordentlig egnede for et samråd med de pågældende ministre i folketingsudvalgene.

Hr. Bjørn Westh havde en række betragtninger, som var ganske spændende, og jeg forstår også, at vi er enige på en række områder om de bestræbelser, som er nødvendige. Det var jo tydeligt, at hr. Bjørn Westh var, hvordan skal jeg sige det, meget japaniseret i dag. Han anførte erfaringer fra japansk erhvervsliv, som vi bestemt kan lære meget af. Hr. Bjørn Westh spørger: hvorfor klarer Japan sig egentlig så godt? Og hr. Bjørn Westh nævnte mange grunde, som sikker er gode grunde. Jeg kunne fristes til at foje en ekstra grund til: det er jo karakteristisk for det japanske samfund, at det ikke i årtier, om nogen sinde, har haft socialdemokratiske regeringer. Hele den erhvervsmæssige stil, klimaet, er naturligvis anderledes i Japan.

Hr. Svend Auken holdt en tale, som – det kan jeg vel godt sige – ikke var påfaldende tyngt af saglighed, men til gengæld præget af festlig polemik. Der var et par prøveregningseksempler, altså den med de + 20 mia. kr. i den forrige regerings sidste tid, sammenholdt med - 24 mia. kr. i den knuværende regerings periode, som fremkommer på den måde, at en række tal trækker man ud af regnestykket på forhånd, og så når man det resultat, man ønsker. Det synes jeg var festligt, men jeg synes ikke, det var relevant, bestemt ikke. Jeg synes, det var polemik, når det er værst, og det gør mig så ondt, for det kan give mig anledning til at nære bekymringer for hr. Svend Aukens fremtid.

Men selv hr. Svend Auken var jo på en række områder nok så enig og erkendte, at en lang række af de tiltag, regeringen har lagt frem, slet ikke er så tossede. Vi kan jo lige så godt fastslå i dag, at vi ikke her i folketingsalen kan snakke os til større eksport. Det kræver hårdt arbejde, og man kan ikke undvære – endskønt jeg erkender, at den indledende tale, jeg holdt i dag, næppe hører til de mest spændende, jeg har præsteret – man kan ikke undvære den grundighed, som min tale i dag var et udtryk for. Dermed mener jeg, at forud for nedskrivningen af den tale ligger et – og nu overdriber jeg ikke –

ugelangt stykke arbejde i Statsministeriet og i en række fagministerier med hensyn til at få sammenskrevet de uendelig mange initiativer, regeringen har taget og agter at tage. Det er et stykke grundigt arbejde, der skal til både i regeringskontorerne og naturligvis først og fremmest ude omkring i vore mange erhvervsvirksomheder, hvis vi skal have dansk eksport til at vokse.

Jeg synes, hr. Svend Auken tegnede et billede af udviklingen i de sidste år under den socialdemokratiske regering, som var fuldstændig forfalsket. Man kan næsten spørge: hvis det virkelig gik så fantastisk godt, som det altså, forstod jeg, gjorde, hvorfor i alverden gik Socialdemokratiet så af? Problemerne var næsten løst, kunne vi fornemme. Men det var de jo ikke, for det var jo i den halve snes år før 1982, hvor Socialdemokratiet havde den afgørende indflydelse, at det danske samfund mistede ligevægten. Det var i den periode, vi tabte et par hundrede tusinde job på de private arbejdspladser, og alligevel steg arbejdsløsheden betragteligt, på trods af at man ansatte 250.000 flere hos det offentlige. Vi led et velstandstab i disse år, men der blev dækket over det i kraft af kæmpeunderskuddene i statens finanser og den store udlandsgæld og indlandsgæld.

Det var i disse år, at vi ødelagde den naturlige balance i det danske samfund, og det kan man ikke rette fuldt op på 4 eller 5 år, men man kan begynde på det, og det mener jeg oprigtigt talt også at de sidste 4 års udvikling er udtryk for.

Nu er virksomhedslukninger da ikke reglen, men undtagelsen, og der er de sidste år startet 10.000 nye virksomheder. Efter den lange periode med stagnation har vi oplevet en vækst, der hos os har været stærkere end i de øvrige vesteuropæiske lande.

1983–86 steg nu altså det danske bruttonationalprodukt, i faste priser vel at mærke, med 10 pct. Det samme skete desværre ikke i resten af Vesteuropa. Vi havde en vækst i Danmark, som manglede sit sidestykke hos de andre, og det skabte vores problemer, for et lille land som Danmark kan ikke være lokomotiv i det lange løb. Vi kan ikke alene stå for vækstpolitik, hvis andre er tilbageholdende.

Men vi har altså alligevel siden 1982 fået op mod et par hundrede tusinde nye arbejdspladser i en periode, hvor arbejdsløsheden